

Arrest

nr. 245 927 van 10 december 2020
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. STESENS
Colburnlei 22
2400 MOL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 9 juni 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 11 mei 2020, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten van 11 mei 2020.

Gezien titel 1*bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 september 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 oktober 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat E. STESENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De eerste bestreden beslissing is het resultaat van de derde aanvraag om machtiging tot verblijf die verzoeker in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) heeft ingediend op 18 oktober 2018. Ze luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 18.10.2018 werd ingediend door :

*Abdallah A., I. (R.R.: 091010461519)
nationaliteit: Somalië
geboren te K. op 04.01.1991
adres: ...*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.

Betrokkene legt bij zijn aanvraag 9bis een kopie voor van zijn Somalische identiteitskaart. Deze kopie kan door onze diensten echter niet aanvaard worden. Vooreerst, betrokkene beweert geboren te zijn in het jaar 1991, zijn identiteitskaart kan dus enkel afgeleverd zijn vanaf 1991. Echter, sinds de val van het regime Siad Barre en het begin van de burgeroorlog in 1991 bestaan er geen burgerlijke autoriteiten meer in Somalië die een identiteitskaart kunnen afleveren. Bovendien zijn alle bronnen (archieven, registers, ...) vernietigd tijdens de burgeroorlog waardoor verificatie via officiële bronnen onmogelijk geworden is. Bij gebrek aan een centrale regering worden alle documenten uitgegeven na de val van het regime Siad Barre beschouwd als onofficieel en dus niet geldig. Meer nog, meerdere valse Somalische documenten zijn in omloop zowel in Somalië als in zijn buurlanden en kunnen gemakkelijk bekomen worden mits betaling (informatie toegevoegd aan het administratief dossier van betrokkene, cfr CEDOCA 29.03.2012). Bovendien stellen we vast dat het voorgelegde identiteitsdocument geen enkele afgifte- noch geldigheidsdatum bevat, wat de twijfels omtrent de echtheid van dit document nog versterkt.

Betrokkene legt bij de aanvraag 9bis een geboorteakte voor, daterend van 24.07.2003. Met betrekking tot deze geboorteakte werd door het CGVS reeds het volgende geoordeeld: "Wat betreft het door u voorgelegde geboortecertificaat op naam van Ibrahim Abdallah Abderrehman uitgereikt dd. 24 juli 2003 te Kismayo kan gezegd worden dat het merkwaardig is dat het door u voorgelegde geboortecertificaat uitgegeven werd in het jaar 2003 hoewel uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat het weinig waarschijnlijk is dat er in Somalië nog geboortecertificaten uitgereikt werden na het uitbreken van de burgeroorlog in 1993". Wat er ook van zij, een geboorteakte kan door onze diensten niet aanvaard worden als zijnde een identiteitsdocument. Alhoewel een geboorteakte bepaalde gegevens kan verschaffen zoals een identiteitskaart, toont een geboorteakte niet aan dat de drager van het document de persoon is die omschreven wordt in het document en heeft het niet dezelfde bewijswaarde" (RVV nr. 11.335 van 19.05.08).

Verder legt betrokkene een verklaring van geboorte en een verklaring van nationaliteit dd. 10.09.2018 voor, afgeleverd door de Somalische ambassade te Brussel en gelegaliseerd door het Belgische ministerie van Buitenlandse Zaken. Echter, deze stukken kunnen door onze diensten niet aanvaard worden omdat de omzendbrief van 21.06.07 (punt II C 1-b) stelt dat de identiteit en nationaliteit moet bewezen worden door een internationaal erkend paspoort, of een gelijkwaardige reistitel, of een identiteitskaart. Betrokkene toont niet aan dat hij in onmogelijkheid verkeert om een paspoort te bekomen bij de Somalische ambassade.

Bovendien blijkt uit het asielrelaas van betrokkene opgenomen in de beslissingen d.d. 15.10.2009 en 27.10.2010 van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen, dat er sterke twijfels bestaan omtrent de beweerde nationaliteit van betrokkene. Betrokkene kon niet overtuigen met betrekking tot zijn afkomst uit Koyama, had een gebrekkige kennis over de plaats waarvan hij beweerde afkomstig te zijn en weigerde volledige samenwerking toen gevraagd werd of hij Somali zou spreken. Het CGVS oordeelde dat deze weigering om het Somali te spreken diende geïnterpreteerd te worden

als een afleidingsmanoeuvre en een halfslachtige poging om zijn onkunde van de Somalische taal te verdoezelen. Verder wordt in de beslissing van het CGVS dd. 15.10.2009 het volgende besloten: "Deze vaststellingen laten toe om niet langer geloof te hechten aan uw bewering geboren en getogen te zijn op het eiland Koyama" en verder "Aangezien u hier flagrant de mist in ging, kan er ook niet het minste geloof gehecht worden aan uw bewering de Somalische nationaliteit te bezitten" en ten slotte "Gelet op uw leugenachtige verklaringen met betrekking tot uw afkomst en nationaliteit, kan er ook niet het minste geloof meer gehecht worden aan de door u aangehaalde asielmotieven".

Aangezien de omzendbrief van 21.06.2007 (punt II C 1-b) duidelijk stelt dat het om een internationaal erkend paspoort of een gelijkwaardige reistitel, of een identiteitskaart moet gaan, is de ontvankelijkheidsvoorwaarde voor deze aanvraag dus niet vervuld. "

1.2. Volgend op de voorgaande beslissing, wordt in hoofde van verzoeker ook een bevel om het grondgebied te verlaten genomen. Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De heer, die verklaart te heten:

*Naam, voornaam: A. A., I.
geboortedatum: 04.01.1991
geboorteplaats: K.
nationaliteit: Somalië*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

*o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:
Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort. "*

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Het eerste middel is afgeleid "uit de schending van artikel 62 van de Wet van 15 december 1980, de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en uit de schending van het motiveringsbeginsel". Verzoeker zet het uiteen als volgt:

"Dat artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 stelt dat elke individuele bestuurshandeling in feite en in rechte afdoende en uitdrukkelijk gemotiveerd moet zijn;

Dat deze laatste uitdrukkelijke, zowel formele als materiële motiveringsplicht op straffe van nietigheid is voorgeschreven;

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in haar toezicht kan nagaan of de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen;

Doordat de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid de aanvraag tot regularisatie ingediend door verzoeker op basis van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaart omwille van volgende redenen (stuk 1):

"[...]"

Dat verzoeker bovendien, gelet op de voorgelegde stukken wel degelijk aantoonde de Somalische nationaliteit te bezitten en identiteitsdocument voorlegde, zoals vereist door de Omzendbrief dd. 21.06.2007;

Dat verzoeker inderdaad navolgende stukken kon voorleggen:

- *Kopie identiteitskaart;*
- *Identiteitsdocument op naam van zijn nonkel;*
- *Persoonlijke brief van zijn nonkel;*
- *Overlijdenscertificaat;*
- *Geboortecertificaat van hemzelf;*
- *Enveloppe DHL;*
- *Verklaring van geboorte en verklaring van nationaliteit dd. 10.09.2018 afgeleverd door de Somalische ambassade te Brussel;*

Dat na voorlegging van deze documenten, in combinatie met diens geboorteakte en verklaring afgeleverd door de Somalische ambassade te Brussel, er toch nog bezwaarlijk kan worden voorgehouden, dat de herkomst en nationaliteit van verzoeker 'als verzonnen voorkomt en niet kan overtuigen' en verzoeker diens identiteit niet zou aantonen;

Dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid vooreerst van oordeel is dat het merkwaardig is dat verzoeker diens identiteitskaart en geboortecertificaat mocht bekomen, nu het zeer moeilijk is om na 1991 nog officiële documenten te bekomen;

Dat het inderdaad niet evident was na het uitbreken van de burgeroorlog om deze documenten te verkrijgen;

Dat evenwel de moeder van verzoeker, samen met zijn oom, in 2003, toen het rustiger was, naar Kismayo zijn afgereisd om betreffende documenten te bemachtigen, hetgeen inderdaad wel degelijk gelukt is;

Dat het verder vast staat dat de Heer M. S. de nonkel is van verzoeker, wie zou overigens anders diens originele identiteitskaart vanuit Somalië aan verzoeker versturen?

Het is net om iedere twijfel dienaangaande weg te nemen dat de nonkel van verzoeker diens originele identiteitskaart verstuurde, om het asielrelaas van zijn neef, van wie de ganse familie werd gedood, kracht bij te zetten, en hiermee te trachten diens leven te redden;

Dat de Commissaris Generaal, waarnaar wordt verwezen in de bestreden beslissing, overigens niet twijfelde aan de authenticiteit van het geboortecertificaat, in zoverre dat de nationaliteit en identiteit van verzoeker dan ook niet in twijfel kan worden getrokken;

Hoe zou verzoeker overigens, die in 2010, slechts 19 jaar oud was, vanuit België contacten kunnen leggen in Somalië en zelfs originele identiteitskaart kunnen bekomen, indien hij niet van Somalië afkomstig is en de man die deze documenten verstuurde geen familie is?

Dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid verder van oordeel is dat de identiteit van verzoeker niet vaststaat omwille van de gebrekkige kennis welke verzoeker zou hebben over Somalië, hierbij verwijzend naar de beslissing welke door de Commissaris Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen werd afgeleverd op 15.10.2009;

Dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid er evenwel volledig aan voorbijgaat dat verzoeker een mentale stoornis heeft, waarbij psychoses en schizofrenie worden weerhouden en ten gevolge waarvan hij reeds jaren medicatie neemt, waardoor hij niet alleen zeer suf en verward wordt, doch hetgeen vanzelfsprekend tevens een verklaring biedt voor de verwarrende verklaringen welke werden afgelegd tijdens het interview voor de Commissaris Generaal, de moeilijkheid waarmee sommige vragen werden beantwoord en de misinterpretatie van enkele vragen;

Dat de Arts-adviseur in het kader van de aanvraag tot regularisatie op basis van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet evenmin twijfels uit omtrent de aandoening waaraan verzoeker lijdt en positief advies verleent: (stuk 5 aanvraag)

"De zieke lijdt op zodanige wijze aan een aandoening dat deze een reëel risico vormt voor het leven of de fysieke integriteit zodanig dat vanuit medisch oogpunt een terugkeer naar het herkomstland of het land van verblijf voorlopig niet aangewezen is, omdat betrokkene beweert afkomstig te zijn uit Somalië en dit nu juist een land betreft dat voorlopig zeer onstabiel is en waaruit wij geen betrouwbare informatie kunnen krijgen over de voorhanden zijnde mogelijkheden tot behandeling.

Rekening houdend met de ernst van de aandoening en teneinde bovendien een goede continuïteit van zorgen te garanderen, lijkt een terugkeer naar Somalië vanuit medisch standpunt tijdelijk niet aangewezen."

Dat verzoeker in de redenering van de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid, welke blijkbaar geen enkel document na 1991 aanvaardt, hetgeen het geboortjaar van verzoeker betreft en verzoeker gelet op diens ziekte, waarbij hij lijdt aan schizofrenie en psychoses, nooit een coherente verklaring zal kunnen afleggen, nooit een gegronde beslissing zou kunnen bekomen, hetgeen uiteraard niet kan opgaan, temeer nu diens nationaliteit en identiteit wordt bevestigd door zijn eigen ambassade;

Dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid de voorgelegde identiteitsdocumenten dan ook in combinatie met elkaar dient te beoordelen en niet elk afzonderlijk; dat de overige documenten immers net de echtheid van het identiteitsdocument bevestigt en hiertoe ook werden neergelegd;

Dat de twijfels welke de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid uit, dan ook minstens in het voordeel van verzoeker dienden te worden uitgelegd;

Dat het dan ook kennelijk onredelijk om de nationaliteit en identiteit van verzoeker te betwisten en diens identiteitskaart niet te aanvaarden, temeer nu deze thans wordt bevestigd door de Somalische ambassade;

Dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid dan ook bij het nemen van diens beslissing niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, deze niet correct heeft beoordeeld en derhalve een onredelijke beslissing heeft getroffen;

Dat de bestreden beslissingen dan ook niet of althans onvoldoende met redenen zijn omkleed en niet in alle redelijkheid werd genomen;”

2.1.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze. Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De motivering moet in dit opzicht dus draagkrachtig zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn (RvS 31 augustus 2009, nr. 195.654). De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden. (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens; RvS 11 december 2015, nr. 233.222).

Artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet legt evenzeer de plicht op om de beslissingen die voortvloeien uit de toepassing van de Vreemdelingenwet formeel te motiveren. Het komt de Raad toe om enkel de wettigheid van de motieven die zijn opgenomen in de bestreden beslissing te beoordelen. (RvS 11 december 2015, nr. 233.222)

De motieven van de bestreden beslissing kunnen er eenvoudigweg in worden gelezen, en verzoeker voert niet zozeer aan dat hij de motieven van de bestreden beslissing niet kent, maar wél dat hij het er niet mee eens is. Hij voert dus in wezen een schending aan van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de totstandkoming van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

De bestreden beslissing is genomen op grond van artikel 9bis, §1 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 1.

In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op :

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;

- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoont.”

In deze bepaling wordt niet nader toegelicht wat onder “*identiteitsdocument*” dient te worden begrepen. Uit de ratio legis van de identiteitsvoorwaarde in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet blijkt duidelijk dat het de bedoeling is dat minstens een document wordt voorgelegd dat met voldoende zekerheid de identiteit van een persoon aantoont. Daaruit volgt dat, wanneer de identiteit van de aanvrager onzeker is, de aanvraag niet anders dan onontvankelijk kan worden verklaard. Uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de Vreemdelingenwet blijkt tevens dat het de bedoeling van de wetgever is dat een vreemdeling, die een verblijfsaanvraag indient, overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zijn identiteit “*aantoont*” (Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 12). De wetgever heeft duidelijk aangegeven dat “*een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of een daarmee gelijkgestelde reistitel onontbeerlijk is*” en dat bij gebreke aan een dergelijk document de identiteit onzeker is en bijgevolg de aanvraag om machtiging tot verblijf “*niet anders dan onontvankelijk (kan) verklaard worden*” (Parl.St., Kamer 2005- 2006, nr. 2478/001, 33). Het komt dus aan de betrokken vreemdeling zelf toe om bij zijn aanvraag een bewijsdocument te voegen dat voldoende zekerheid biedt omtrent zijn of haar identiteit. De bewijslast rust in dit kader op de aanvrager.

Verzoeker voert aan dat de stukken die hij heeft bijgebracht wel degelijk aantonen dat hij de Somalische nationaliteit bezit en dat ze niet afzonderlijk, maar in combinatie met elkaar moeten worden beoordeeld.

Wat betreft de verklaring van geboorte en de verklaring van nationaliteit betwist verzoeker niet dat deze stukken niet kunnen worden beschouwd als de vereiste identiteitsdocumenten. Wél stelt hij dat deze verklaringen de echtheid van “*het identiteitsdocument*” bevestigen.

De Raad stelt vast dat de verklaringen vanwege de Somalische ambassade de volgende mededeling bevatten: “*All individual data containing in this document were obtained from his Somali Birth Certificate*”. Met betrekking tot deze geboorteakte is het determinerend motief echter dat het niet kan worden aanvaard als een identiteitsdocument omdat ze niet aantoont dat de drager ervan de persoon is die omschreven wordt in het document anderzijds.

Gelet op de vermelding op de verklaringen van de ambassade, toont verzoeker niet aan dat het kennelijk onredelijk is om zijn nationaliteit en identiteit te betwisten en zijn identiteitskaart niet te aanvaarden. Immers, met betrekking tot de identiteitskaart stelt de verwerende partij vast dat ze niet kan worden aanvaard omdat verzoeker geboren is in 1991, alle documenten uitgegeven sinds de val van Siad Barre en het begin van de burgeroorlog in 1991 worden beschouwd als onofficieel en niet geldig en dat er meerdere valse Somalische documenten in omloop zijn zowel in Somalië als in de buurlanden én omdat het voorgelegde identiteitsdocument geen afgifte of geldigheidsdatum bevat, wat de twijfels omtrent de echtheid vergroot.

Verzoeker stelt dat het inderdaad niet evident was om na het uitbreken van de burgeroorlog om deze documenten te verkrijgen, dat zijn moeder samen met zijn oom, in 2003 toen het rustiger was naar Kismayo zijn afgereisd en de documenten hebben bemachtigd. Het staat vast de identiteitskaart werd verstuurd vanuit Somalië door zijn nonkel, zo stelt hij, en hoe zou hij contacten kunnen leggen in Somalië en zelfs een originele identiteitskaart kunnen bekomen indien hij niet van Somalië is en de man die de documenten verstuurde geen familie is.

De Raad stelt vast dat met deze argumentatie verzoeker voorbijgaat aan het feit dat de verwerende partij heeft vastgesteld dat alle documenten uitgegeven na de val van het regime Siad Barre als onofficieel en niet geldig worden beschouwd, dat er makkelijk te verkrijgen valse documenten in omloop zijn zowel in Somalië als in de buurlanden, en dat het voorgelegde identiteitsdocument geen afgiftenoeg geldigheidsdatum bevat wat de twijfels over de echtheid van het document nog versterkt. Het feit dat verzoeker post zou hebben ontvangen uit Somalië van een man die volgens hem zijn nonkel zou zijn, toont niet aan dat hij de Somalische nationaliteit bezit, noch dat hij van Somalië afkomstig is.

Eén en ander klemt des te meer nu de verwerende partij heeft vastgesteld dat verzoeker wel een verklaring van geboorte en een verklaring van nationaliteit heeft kunnen bekomen bij de Somalische ambassade, maar niet aantoont dat hij in de onmogelijkheid verkeert om bij die ambassade een paspoort te bekomen.

Alleen al uit deze elementen blijkt dat verzoeker, met de stukken die hij voorlegde, ook samengenomen, niet voldoende zekerheid heeft geboden omtrent zijn identiteit. Daarbij komt nog dat in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt verwezen naar en geciteerd uit de twee beslissingen van de commissaris-generaal van de vluchtelingen en de staatlozen in het kader van een verzoek tot internationale bescherming, en gesteld wordt dat er sterke twijfels bestaan omtrent zijn beweerde nationaliteit. Verzoeker stelt daar tegenover dat hij, gelet op zijn psychische aandoeningen nooit een coherente verklaring zal kunnen afleggen. Dienaangaande moet erop worden gewezen dat uit arrest nr. 32 656 van 13 oktober 2009 in het kader van het eerste verzoek om internationale bescherming en in het arrest nr. 50 040 van 25 oktober 2010 van het tweede verzoek om internationale bescherming blijkt dat de verzoeker zich in het kader van beide beroepsprocedures reeds op zijn medische problemen heeft beroepen en medische attesten voorlegde, en dat de Raad zich hierover uitdrukkelijk heeft uitgesproken, stellende *“dat verzoeker niettegenstaande zijn psychologische of emotionele moeilijkheden, toch in staat is om zijn asielaanvraag te stofferen met aangevraagde en gefabriceerde documenten. Dit wijst er minstens op dat verzoeker doelgericht en logisch kan handelen. Dat hij de vragen op het CGVS niet kan beantwoorden kan dan ook niet overtuigen”*.

Waar verzoeker dus stelt dat zijn mentale stoornis ten gevolge waarvan hij reeds jaren medicatie neemt waardoor hij niet alleen zeer suf en verward wordt, doch wat vanzelfsprekend een verklaring biedt voor de aard van zijn verklaringen tijdens het interview voor het CGVS, de moeilijkheid waarmee sommige vragen werden beantwoord en de misinterpretatie van enkele vragen, vraagt hij de Raad in wezen om een herbeoordeling van de voormelde beslissingen en arresten, hetgeen vanzelfsprekend niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort in het kader van de wettigheidstoetsing inzake de thans bestreden beslissing.

De Raad kan slechts vaststellen dat de door de gemachtigde in de thans bestreden beslissing gemaakte vaststelling aangaande de geloofwaardigheid van de nationaliteit van de verzoekende partij beantwoordt aan de vaststellingen die in het kader van de twee procedures om internationale bescherming werden gemaakt en dat verzoeker niet aantoonbaar dat hij daarmee niet deugdelijk zou hebben gehandeld.

In de mate dat verzoeker voorhoudt dat hij, *“in de redenering van de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid, welke blijkbaar geen enkel document na 1991 aanvaardt, hetgeen het geboortjaar van verzoeker betreft en verzoeker gelet op diens ziekte, waarbij hij lijdt aan schizofrenie en psychoses, nooit een coherente verklaring zal kunnen afleggen”*, nooit een gegronde beslissing zou kunnen bekomen, wijst de Raad erop dat dit niet blijkt uit de bestreden beslissing. Zoals hiervoor al werd vastgesteld, wordt de aanvraag onontvankelijk bevonden omdat de aanvraag niet vergezeld ging van de vereiste identiteitsdocumenten, en wordt er in de bestreden beslissing op gewezen dat verzoeker niet aantoonbaar dat hij in de onmogelijkheid verkeert om een paspoort te bekomen bij de Somalische ambassade. Verzoeker betwist dit niet.

Gelet op de ratio legis van de identiteitsvoorwaarde kan verzoeker niet worden gevolgd waar hij betoogt dat hem het voordeel van de twijfel moet worden gegeven.

2.1.3. Het eerste middel is niet gegrond.

2.2.1. Het tweede middel is afgeleid uit de schending van het evenredigheidsbeginsel.

Verzoeker stelt het volgende:

“Dat de voor de belanghebbende nadelige gevolgen van een besluit niet onevenredig mogen zijn in verhouding tot de met het besluit te dienen doelen;

Dat huidige beslissing niet in evenredigheid staat met de nadelen die verzoeker uit deze beslissing ondervindt;

Da uit het verslag van de arts-adviseur dd. 29.09.2017, neergelegd in het kader van diens aanvraag tot regularisatie op basis van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet, immers blijkt dat verzoeker lijdt aan een medische aandoening die een reëel risico vormt voor het leven of de fysieke integriteit, aangezien het niet duidelijk is of er al dan niet een adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst, Somalië; (stuk 5 aanvraag);

Dat nu er geen zekerheid is of verzoeker in diens herkomstland al dan niet kan genieten van de noodzakelijke gezondheidszorg, terugkeer ter aanvraag van diens regularisatie op basis van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet, dan ook vanzelfsprekend onmogelijk is;

Dat verzoeker bovendien sedert november 2008 ononderbroken in België verblijft;”

2.2.2. De Raad stelt vast dat niet valt in te zien dat verzoeker op grond van de thans bestreden beslissingen naar Somalië zou moeten gaan wanneer naar aanleiding van deze en verschillende eerdere procedures, zo ook de meest recente procedure op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, het bestuur oordeelde dat de beweerde Somalische nationaliteit niet geloofwaardig is en verzoeker heeft nagelaten zijn werkelijke land van herkomst kenbaar te maken. Derhalve is niet aangetoond dat een (al dan niet gedwongen) terugkeer naar het land van herkomst een vertrek naar Somalië betekent. De gevolgen voor verzoeker van een terugkeer naar Somalië doen dan ook niet ter zake. Waar verzoeker verder nog betoogt dat hij sedert november 2008 ononderbroken in België verblijft, brengt hij geen enkel concreet argument, beginsel of bepaling aan waaruit zou blijken dat dit gegeven op zich de wettigheid van de thans bestreden beslissingen zou aantasten.

2.2.3. Het tweede middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien december tweeduizend twintig door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS